

Arrest

nr. 297 919 van 29 november 2023
in de zaken RvV X en X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 (RvV X) en 8 februari 2023 (RvV X) heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen (in de zaak RvV X) en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 september 2023 en 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die *loco* advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in in België.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 november 2022 in Kroatië.

1.3. Op 19 december 2022 wordt een terugnameverzoek in toepassing van de Verordening nr. 604/2013 (hierna: de Dublin III-Verordening) gericht aan de Kroatische autoriteiten. Op 2 januari 2023 wordt de terugname van verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten aanvaard.

1.4. Op 10 januari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: N. (..)

voornaam: J. D. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Bujumbura

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 (5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Meneer N., J. D. (..), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, bood zich op 15.12.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 15.12.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in, tezamen met zijn zus N., S. (..) (OV-nummer xxxxxxxx). Tijdens zijn gehoor op 19.12.2022 legde hij een kopie van zijn geboorteakte (afgegeven op 24/08/2007 in Bujumbura) voor. Hij verklaarde dat hij zijn origineel paspoort is verloren, maar hij herinnerde zich niet meer waar.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken.

Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 25.11.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 19.12.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde met zijn zus (N., S. (..)) in het opvangcentrum te verblijven en dat hij een tante in België heeft. Hij verklaarde niet te weten of hij nog familie heeft in een ander Europees land.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Burundi met het vliegtuig te hebben verlaten, maar kon zich geen exacte datum en geen bestemming herinneren. Hij verklaarde dat hij daarna ergens in Kroatië werd opgesloten. De betrokkene verklaarde met de trein door onbekende landen en Frankrijk te hebben gereisd om minder dan 1 week voor zijn gehoor op 19.12.2022 het Belgisch grondgebied te betreden.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij iemand kent in België: zijn tante Delphine (de betrokkene herinnerde zich de familienaam van zijn tante niet meer).

Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er werd geslagen en geen eten kreeg.

Op 19.12.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 02.01.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De terugnameverzoek voor zijn zus N., S. (..) werd eveneens op 19.12.2022 aan de Kroatische instanties gericht, en op 02.01.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië en dat zijn vingerafdrukken enkel in België werden geregistreerd. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een

Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het

systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij in Kroatië werd geslagen en geen eten kreeg.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor pijn aan zijn schouders te hebben. Hij verklaarde dat hij in Kroatië werd geslagen.

De Kroatische instanties stemden op 02.01.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013: : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het

centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 84).

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië werd geslagen.

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (*"Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021"*, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *"Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures"*).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*"Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations"*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*"Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply"*, pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*"Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..."*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' (*"Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs"*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor pijn aan zijn schouders te hebben.

De zus van de betrokkene stelde tijdens haar gehoor dat de betrokkene mentale ondersteuning nodig heeft: hij vergeet veel en staart voor zich uit. Zijn zus verklaarde dat dit te wijten is aan een vroegere trauma in Burundi. Tijdens haar gehoor op 19.12.2022 legde ze daaromtrent ook een brief van haar tante voor.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

1.5. Op 26 januari 2023 neemt de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is.

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de bestreden beslissing dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 20 januari 2023 (gekend onder rolnummer 288 029). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op 8 februari 2023 (gekend onder rolnummer 288 557).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummers 288 029 en 288 557 van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer 288 557, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de vreemdelingenwet, oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 288 557 en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 288 029.

2.2. In haar verzoekschrift kiest verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Niet betwist is dat als taal van het onderzoek in toepassing van artikel 51/4, § 2 van de vreemdelingenwet het Nederlands werd bepaald (zie bijlage 26 van 15 december 2022). Evenmin wordt betwist dat het hierop volgende Dublin-onderzoek, waarbij wordt bepaald welke Europese lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming verantwoordelijk is, deel uitmaakt van het onderzoek, bedoeld in artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg werd de bestreden beslissing correct in het Nederlands opgesteld en dient het onderhavig beroep conform artikel 39/14 van de vreemdelingenwet in het Nederlands behandeld worden.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt verder vast dat België in principe ertoe gehouden was op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekende partij uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek over te dragen aan de Kroatische autoriteiten. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Kroatië om verzoekende partij terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekende partij onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri t. Oostenrijk, punten 30 en 34).

In casu hebben de Kroatische autoriteiten op 2 januari 2023 de terugname van verzoekende partij aanvaard.

Uit artikel 29, 2 in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden liep tot en met 2 juli 2023. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden, zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 26 januari 2023 nam de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is. Deze beslissing werd conform artikel 51/2 van de vreemdelingenwet rechtsgeldig via aangetekend schrijven van 6 februari 2023 betekend op de gekozen woonplaats van verzoekende partij, zijnde op het adres van het opvangcentrum, Excelsiorlaan 40, 1930 Zaventem. Er blijkt niet dat de verzoekende partij binnen de voorziene beroepstermijn van 30 dagen na de kennisgeving van voornoemde beslissing hiertegen beroep heeft aangetekend. Bijgevolg is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De advocaat van verzoekende partij beaamt dat er inderdaad een verlengingsbeslissing van de overdrachtstermijn is genomen maar uit kritiek op de rechtsgeldigheid van de kennisgeving ervan. De Raad wijst er evenwel op dat naast het feit dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, daarenboven niet blijkt dat er geen rechtsgeldige kennisgeving gebeurd zou zijn nu niet blijkt dat de verzoekende partij conform artikel 51/2, vierde lid van de vreemdelingenwet haar woonplaatskeuze gewijzigd heeft.

Gelet op de verlenging van de overdrachtstermijn is Kroatië nog steeds de verantwoordelijke lidstaat en behoudt de verzoekende partij haar belang bij onderhavig beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel:

- schending -van de artikelen 3.2,17,31 on 32 van de Verordening (ETO hr. 604ZZO13 van 26 juni 2013;

- schending van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM);
- schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 1980) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;
- schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het recht om te worden gehoord, de zorgplicht en het voorzorgsbeginsel.

OVERWEGENDE DAT

De bestreden beschikking is bij dit beroep gevoegd: de volgende uiteenzetting strekt tot beantwoording van de daarin uiteengezette gronden;

TERWIJL

1. OVERWEGENDE dat het bestreden besluit in strijd is met het beginsel van behoorlijk bestuur dat "(...) een verplichting tot zorgvuldigheid en grondigheid inhoudt. Hij de behandeling van zaken, in een verplichting om een besluit te nemen met inachtneming van alle elementen van het dossier en het dossier in zijn beslissing niet tegen te spreken" (ERK arrest nr. 207/140 van 24 juli 2018) :

Dat de tegenpartij in dit geval stelt dat zij verzoeker op 19/12/2022 heeft ondervraagd en op dezelfde dag het verzoek tot terugvordering naar Kroatië heeft gestuurd- dat het twijfelachtig is of deze snelheid overeenstemt met de elementen in het dossier: dat het ook twijfelachtig is of de tegenpartij de formaliteiten van de artikelen 31 en 32 van verordening (EW nr. 604/2013 heeft nageleefd."

Bij de behandeling van elk verzoek moet voor ogen worden gehouden dat personen die om internationale bescherming verzoeken een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep vormen die uit hoofde van hetzelfde artikel 3 bijzondere bescherming behoeft;

2.3 Dat de vrees van verzoeker om naar Kroatië té gaan ook verband houdt met systematische problemen die de opvang van verzoekers om internationale bescherming beïnvloeden. onder verwijzing naar artikel 3, lid 2, van verordening (EU) nr. 604/2013;

Dat verschillende bronnen het erover eens zijn dat de opvangvoorzieningen niet toereikend zijn wat betreft medische zorg, psychologische of élémentaire juridische bijstand;

dat verschillende bronnen er eveneens op wezen dat vreemdelingen die zich in Kroatië bevinden, waaronder aanvragers van internationale bescherming op grote schaal worden mishandeld; dat alleen al ter illustratie het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering van augustus 2020 (bewijsstuk nr. 3) moet worden genoemd;

Dat uw Raad in arrest nr. 273106 van 29 September 2022, in zaak nr. 281572/111 betreffende Kroatië, terecht de geformuleerde klacht ten aanzien van artikel 3 EVRM verdedigbaar acht;

Tot de elementen die deze redenering ondersteunen behoren de door verzoeker in deze zaak aangevoerde argumenten, namelijk het in 2021 bijgewerkte AIDA Kroatië-rapport, een arrest van de Nederlandse Raad van State van 3 april 2022 en verschillende documentaire bronnen die verwijzen naar terugstroom aan de grens, politiegeweld en leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen in de asielprocedure en tekortkomingen in het systeem voor de opvang en integratie van beschermingszoekers in Kroatië; alsmede een latent racistisch klimaat in de Kroatische samenleving;

2.4 In de onderhavige zaak was verzoekende partij persoonlijk het slachtoffer van de in de verschillende genoemde rapporten beschreven handelingen die zij tegenover de tegenpartij heeft verklaard dat ook hij is geslagen, dat ook hij van voedsel en adequate huisvesting is onthouden; dat de levensomstandigheden waarin hij werd geplaatst, zijn geestelijke gezondheidsproblemen hebben verergerd;

Aangezien hij niet over een tolk beschikte, begreep verzoeker niets van het juridisch kader voor vreemdelingen of van zijn rechten als vreemdeling, om met de politie te communiceren was het een andere vreemdeling (een Congolees leek hem, die hij toevallig tegenkwam en die zijn plan kon trekken (verzoeker weet zelfs niet in welke taal, maar hij denkt dat het in het Engels was) en als tussenpersoon optrad. Dat deze tolken eveneens door de druk van de Kroatische agenten alsook de mishandelingen die werden toegepast, na betragt te zijn, zich vergisten over de identiteit van de betrokkenen; dat de Kroatische autoriteiten verzoeker zelfs hadden bevolen het grondgebied te verlaten op do door de tussenpersoon opgegeven identiteit;

Dat het in ieder geval ieders zorg was om zo snel mogelijk uit deze hel te vertrekken;

Dat verzoeker ook weet heeft van andere personen die met hem reisden, waarvan de meesten onderdanen zijn van hetzelfde land als hijzelf, en die eveneens het slachtoffer zijn geworden van deze mishandeling;

Dat verzoeker zeer terughoudend is om ooit naar Kroatië terug te keren;

2.5 Anders dan toegelicht in het belang van de tegenpartij dat de verklaringen van verzoeker op geen enkel bewijselement zijn gebaseerd, verwijst de Raad met relevante naar het standpunt van het EHRM dat het "ingeroepen risico van individuele aard in zodra het voldoende concreet en waarschijnlijk is (EHRM. arrest nr. 2781Ö6 van 29 September 2022, biz. 13);

3. Indien verzoeker naar Kroatië zou worden teruggestuurd zonder dat zijn beroep werd onderzocht, zou dit een schending zijn van artikel 13 EVRM, dat voorziet in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte;

4. OVERWEGENDE dat artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen vereisen dat administratieve besluiten zodanig worden gemotiveerd dat de evenredigheid en de geschiktheid van besluiten met ernstige rechtsgevolgen worden aangetoond:

Volgens het Hof van Cassatie moet onder passende motivering van de administratieve handeling worden verstaan, elke motivering waarop de betrokken beslissing redelijkerwijs is gebaseerd;

Wanneer een bestuursorgaan, zoals in casu, over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, moet het deze uitoefenen en zijn beslissing zodanig motiveren dat de belanghebbende op de hoogte is van de redenen die hem ertoe hebben gebracht te beslissen zoals hij heeft gedaan;

Een dergelijke motivering vereist dat in de administratieve handeling overwegingen rechtens en feitelijk worden vermeld die adequaat, relevant, nauwkeurig en rechtens toelaatbaar zijn en die als grondslag dienen voor het betrokken besluit;

Dat "de inhoud van de motivering juist moet zijn en geen blijk mag geven van een kennelijke beoordelingsfout of een onredelijke beoordeling van de elementen van het dossier". Dit onderzoek impliceert een analyse van de feiten, maar machtigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om de auteur van de bestreden handeling een ander standpunt te verwijten dan hijzelf zou hebben ingenomen. Zij kan hoogstens de redenering van de opsteller van de handeling bekrachtigen indien deze kennelijk onjuist blijkt te zijn;

In casu blijkt uit de analyse van het bestreden besluit dat de tegenpartij een kennelijk ontoereikende morele juridische en feitelijke overwegingen betreffend verzoekers situatie;

Dat men opmerkt dat in de motivering van het bestreden besluit niet wordt verwezen naar de incidentie en de negatieve gevolgen van de onmenselijke en vernederende behandeling die verzoeker heeft verklaard te hebben ondergaan of te kunnen ondergaan in geval van terugkeer naar Kroatië;

Dat verzoeker, die aan een ernstige geestelijke stoornis lijdt, niet alleen dringend medische behandeling nodig heeft, maar ook steun, met name morele steun dat verzoeker daartoe niet van zijn zus N. S. (...) mag worden gescheiden; dat beide personen bovendien beschikken over hun tante D. N. (...), van Belgische nationaliteit, die bereid is hen bij Haar thuis op te vangen;

OVERWEGENDE dat zelfs in de veronderstelling dat België niet verantwoordelijk is op grond van bovengenoemde bepalingen van verordening (EU) nr. 604/2013 (artikelen 9, 10, 11 en 16), artikel 17 moet worden toegepast wegens de aangevoerde humanitaire reden, namelijk het feit dat de verzoeker ernstig ziek is;

Wat het bewijs van de betrokken ziekte betreft; deelt de tegenpartij de raadsman mee dat hij na de indiening van het verzoek om internationale bescherming niet in de gelegenheid is gesteld een specialist op het gebied van de geestelijke gezondheid te raadplegen op de vraag van de raadsman van verzoeker dienaangaande heeft de sociale dienst verklaard dat het aangezien de tegenpartij zich in een transitcentrum "Dublin" bevond, praktisch onmogelijk was hem naar de specialist te verwijzen."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 25 november 2022 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

4.4. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting en stelt dat de opvangstructuur in Kroatië voor asielzoekers te wensen overlaat, net zoals de toegang tot gezondheidszorgen, psychologische en juridische bijstand. Verschillende bronnen tonen aan dat vreemdelingen in Kroatië, waaronder asielzoekers, op grote schaal mishandelingen ondergaan. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het rapport van het Europees Comité ter preventie van foltering van augustus 2020 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst naar het rapport “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update (hierna: het AIDA-rapport), naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van april 2022 en naar diverse bronnen die melding maken van terughoudingen aan de grens, politiegeweld, slechte opvangomstandigheden, structurele tekortkomingen inzake de asielprocedure, tekortkomingen in het opvangsysteem en een latent racistisch klimaat in de Kroatische samenleving.

Verzoekende partij wijst erop dat ze persoonlijk het slachtoffer is geweest van de behandelingen beschreven in de verschillende rapporten en dat ze dit reeds verklaard heeft ten opzichte van de verwerende partij. Verzoekende partij werd geslagen en kreeg geen voedsel noch adequate opvang. Deze levensomstandigheden hebben haar geestelijke gezondheidsproblemen verergerd. Verzoekende partij kon niet communiceren met de politie bij gebrek aan een tolk. Verzoekende partij zou zelfs een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben. Zij is zeer terughoudend om naar Kroatië terug te keren. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen bewijs geeft voor haar beweringen, verwijst ze naar rechtspraak waaruit blijkt dat het volstaat dat het ingeroepen risico een individueel karakter vertoont zodra het voldoende concreet en waarschijnlijk is.

Verzoekende partij concludeert dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert over het plaatsvinden van en de negatieve gevolgen van de onmenselijke en vernederende behandeling die verzoekende partij heeft ondergaan in Kroatië en die ze riskeert opnieuw te zullen ondergaan bij een terugkeer. Zij wijst er nog op dat zij aan een ernstige geestelijke stoornis lijdt en niet alleen dringend medische behandeling nodig heeft maar ook morele steun. Om die reden mag zij niet gescheiden worden van haar zus. Zij heeft ook een tante in België wonen die bereid is hen op te vangen. Verder wijst zij erop dat zij omwille van omstandigheden buiten haar wil niet bij machte was een medisch attest voor te leggen aangaande haar problematiek.

4.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming

verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

4.5.1. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoekende partij aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview. Verwerende partij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, “2021 update, laatste update op 22.04.2022”, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport), de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat moet toezien op het werk van de grenspolitie, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlements lid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verwerende partij benadrukt voorts dat verzoekende partij “*zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden*” en geeft aan dat verzoekende partij naar Kroatië zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Wat betreft de aangehaalde medische problematiek wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming toegang heeft tot medische zorg in Kroatië, zelfs wanneer de materiële bijstand wordt beperkt en dat zij ook geen medische attesten heeft voorgelegd die kunnen doen besluiten dat een overdracht een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest zou vormen.

Ten slotte blijkt uit een lezing van het administratief dossier ook dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 2 januari 2023, vermeldt verzoekende partij en de Dublin III-verordening, en werd die dag aan verwerende partij overgemaakt. Ze luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing

the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in merit of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Het gaat om garanties die verzoekende partij persoonlijk betreffen: haar naam, geboortedatum en nationaliteit worden hierop vermeld. Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten, in het kader van de terugname van verzoekende partij met toepassing van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-Verordening. Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat Kroatië nog niet definitief heeft bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor dit verzoek. Verzoekende partij zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat zij aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

4.5.2. Waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt over de behandeling die zij in Kroatië zou hebben ondergaan blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij. Uit nazicht van het administratief dossier – meer bepaald het gehoorverslag van 19 december 2022 – blijkt dat verzoekende partij verklaarde in Kroatië te zijn opgesloten. Op de vraag: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (...) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoekende partij: *“We kregen geen eten in HR, we werden geslagen. Er werden zelfs vrouwen verkracht. Ze zijn daar ‘stout en gemeen’.* Verder verklaarde zij in België te willen blijven en geen slagen meer te willen krijgen.

De verwerende partij motiveert dat indien verzoekende partij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld zij daartegen klacht kon indienen bij de Kroatische autoriteiten. Uit niks blijkt immers dat zij niet in de mogelijkheid was om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verzoekende partij toont met haar betoog - waar zij haar verklaringen herhaalt en stelt dat haar wedervaren voldoende concreet en waarschijnlijk is gelet op de algemene informatie - geenszins aan dat voormelde motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat, rekening houdende met de feitelijke gegevens, met name dat zij het houdt op summiere mondelinge verklaringen over de ondergane slechte behandeling en dat, gelet op het feit dat zij niet betwist dat, zo zij dergelijke behandeling heeft ondergaan, zij niet verhinderd was klacht in te dienen, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststelling is gekomen. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met verwijzing naar rechtspraak en naar algemene bronnen niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Kroatië een behandeling heeft ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM of dat zij – zo zij onheus behandeld werd – daartegen geen klacht kon indienen. Zoals immers ook volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, B.G. e.a. tegen Frankrijk is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar wedervaren in Kroatië (cfr. punten 87 en 89). Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook haar belang niet aantoonde wat betreft dit punt van kritiek gelet op de bespreking lager.

Waar de verzoekende partij immers verwijst naar informatie over push-backs aan de grens wijst de Raad er verder op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd

over de pushbacks. In de bestreden beslissing wordt erkend dat bezorgdheid wordt geuit over pushbacks. Wat betreft deze elementen en de meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen wijst de verwerende partij er in essentie op dat de Kroatische autoriteiten instemden met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. In juli 2022 werd een eerste jaarverslag uitgebracht waaruit blijkt dat bepaalde aspecten nog voor verbetering vatbaar zijn maar dat in de politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld. Eveneens werden geen gevallen van onrechtmatige teruggedrijving of gevallen in strijd met het verbod op collectieve uitzetting vastgesteld. Verder heeft de verwerende partij gewezen op de bevestiging van 3 november 2022 van het Kroatische Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Tenslotte oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij zich niet in dezelfde situatie bevindt als vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving nu zij als Dublin-terugkeerder aan Kroatië wordt overgedragen nadat de Kroatische autoriteiten daartoe hun toestemming verleenden. Zij zal naar Kroatië terugkeren in hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Verwerende partij wijst zodoende op enkele belangrijke ontwikkelingen die volgens haar aantonen dat kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering van de situatie op het terrein, dit in het kader van de toetreding van Kroatië tot het Schengenacquis en zoals vastgesteld door een onafhankelijk monitoringcomité. Het is bovendien algemeen geweten dat Kroatië intussen daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoekende partij actueel nog kan volstaan met een verwijzing naar de gedocumenteerde onregelmatigheden uit het verleden, meer bepaald uit 2021 of nog eerder, om te stellen dat er actueel nog steeds 'pushbacks' of politiegeweld zouden plaatsvinden. Verzoekende partij toont niet concreet aan dat de praktijken van 'pushbacks' uit het verleden actueel nog steeds zouden plaatsvinden. Verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting aldus de beoordeling van verwerende partij niet onderuit dat er op het vlak van de controle van de buitengrenzen van Kroatië en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming actueel sprake is van een wezenlijke verbetering van de situatie en toont niet aan dat er actueel nog kan worden gesproken van een praktijk van illegale 'pushbacks' en al zeker niet dat Dublin-terugkeerders hiermee actueel te maken zouden krijgen.

Verder wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-392/22 heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest [...], [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. [...]”

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens tenzij een reëel risico aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek het risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: “33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden

aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.(24) Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld.”

Hoewel de conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, betreft het wel een gezaghebbende bron.

Waar verzoekende partij aldus betoogt dat zij geslagen werd en de levensomstandigheden waarin zij werd geplaatst niet adequaat waren, kan zij gelet op voorgaande niet overtuigen dat de overdracht strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. De Raad is van oordeel dat de problematiek aan de buitengrenzen die verzoekende partij heeft aangehaald niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat zij in geval van overdracht als Dublinterugkeerders terug in een dergelijke situatie dreigen terecht te komen zodat op die grond geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond.

Wat betreft de opvangfaciliteiten heeft de verwerende partij gemotiveerd: *“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (“The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 84).”* Gelet op voorgaande en op de individuele garanties die *in casu* werden gegeven maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de opvang die zij kan genieten in Kroatië dermate ondermaats is dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

Verzoekende partij slaagt er voorts niet in aan te tonen dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *“personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).*

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.” en dat: *“Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.”* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief dat de verwerende partij op grond van de door haar geconsulteerde en toonaangevende bronnen concludeert dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Waar verzoekende partij erop wijst dat er tolkenproblemen zijn stelt de Raad vast dat uit het AIDA-rapport blijkt dat wat betreft de beschikbaarheid, er vooral tolken in het Kurumanji en Tamil ontbreken (p.41), hetgeen evenwel niet relevant is voor verzoekende partij.

Verder wijst de Raad erop dat geen enkele samenleving gevrijwaard is van racisme en dat verzoekende partij niet aantoonde dat – indien zij geconfronteerd wordt met racisme in Kroatië – zij zich niet kan richten tot de Kroatische autoriteiten om hiertegen beschermd te worden.

Verzoekende partij houdt ten slotte in essentie voor dat haar mentale gezondheidstoestand een overdracht naar Kroatië verhindert. Zoals de verwerende partij motiveert, heeft verzoekende partij zelf aangaande haar gezondheidstoestand gesteld dat zij ok was maar enkel pijn aan haar schouders had omdat zij geslagen werd in Kroatië. Het is haar zus die verklaarde dat verzoekende partij mentale ondersteuning nodig heeft omwille van een trauma opgelopen in Burundi. Dienaangaande werd ook een brief neergelegd van hun tante. De Raad kan de verwerende partij geheel volgen waar deze vaststelt dat gezondheidszorg in Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming gewaarborgd alsook adequaat is en dat bovendien geen medische attesten werden voorgelegd waaruit kan blijken dat de gezondheidstoestand een overdracht naar Kroatië verhindert. Er ligt geen enkel attest voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij wel degelijk aan een ernstige mentale of lichamelijke aandoening lijdt en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van overdracht. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat in geval er toch sprake is van een medische problematiek of speciale noden deze informatie neergelegd wordt in een gezondheidsverklaring en gedeeld wordt met Kroatië op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublin III-verordening. De loutere subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij aan een ernstige mentale aandoening lijdt kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente motieven. Uit niks blijkt voorts dat verzoekende partij niet bij machte was een arts in België te raadplegen om een medisch attest aan te brengen. Ook in België heeft zij immers recht op dringende medische hulp en er blijkt niet dat zij geen arts kon raadplegen louter omdat zij in een opvangcentrum verbleef.

Verzoekende partij maakt met haar niet geconcretiseerd betoog geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing de artikelen 31 en 32 van de Dublin III-verordening schendt.

Waar zij voorts nog betoogt de morele steun van haar zus nodig te hebben, wijst de Raad erop dat, naast de vaststellingen dat niet op objectieve wijze vaststaat dat verzoekende partij wel degelijk aan een (laat staan ernstige) mentale aandoening lijdt, hoe dan ook dient gesteld dat ook ten aanzien van haar zus beslist werd dat Kroatië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming zodat de bestreden beslissing hoe dan ook geen scheiding inhoudt van broer en zus.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij een tante heeft die in België woont kan geenszins blijken dat haar tante een gezins- of familielid is in de zin van de Dublin III-verordening waardoor België zich alsnog verantwoordelijk zou moeten verklaren voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij is een volwassen persoon waarvan verwacht kan worden dat zij onafhankelijk van haar tante een leven kan leiden. Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat er geen grond is om met toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

4.6. Waar de verzoekende partij zich voorts beklagt over de snelle gang van zaken en ook het hoorrecht inroept wijst de Raad erop dat verzoekende partij een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat zij werd gewezen op de toepassing van de Dublin III-verordening en op het feit dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, dat zij haar bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Kroatië en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om relevante informatie te verschaffen.

4.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451) Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd. Een schending van de door de verzoekende partij op ontvankelijke wijze aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt niet.

4.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER